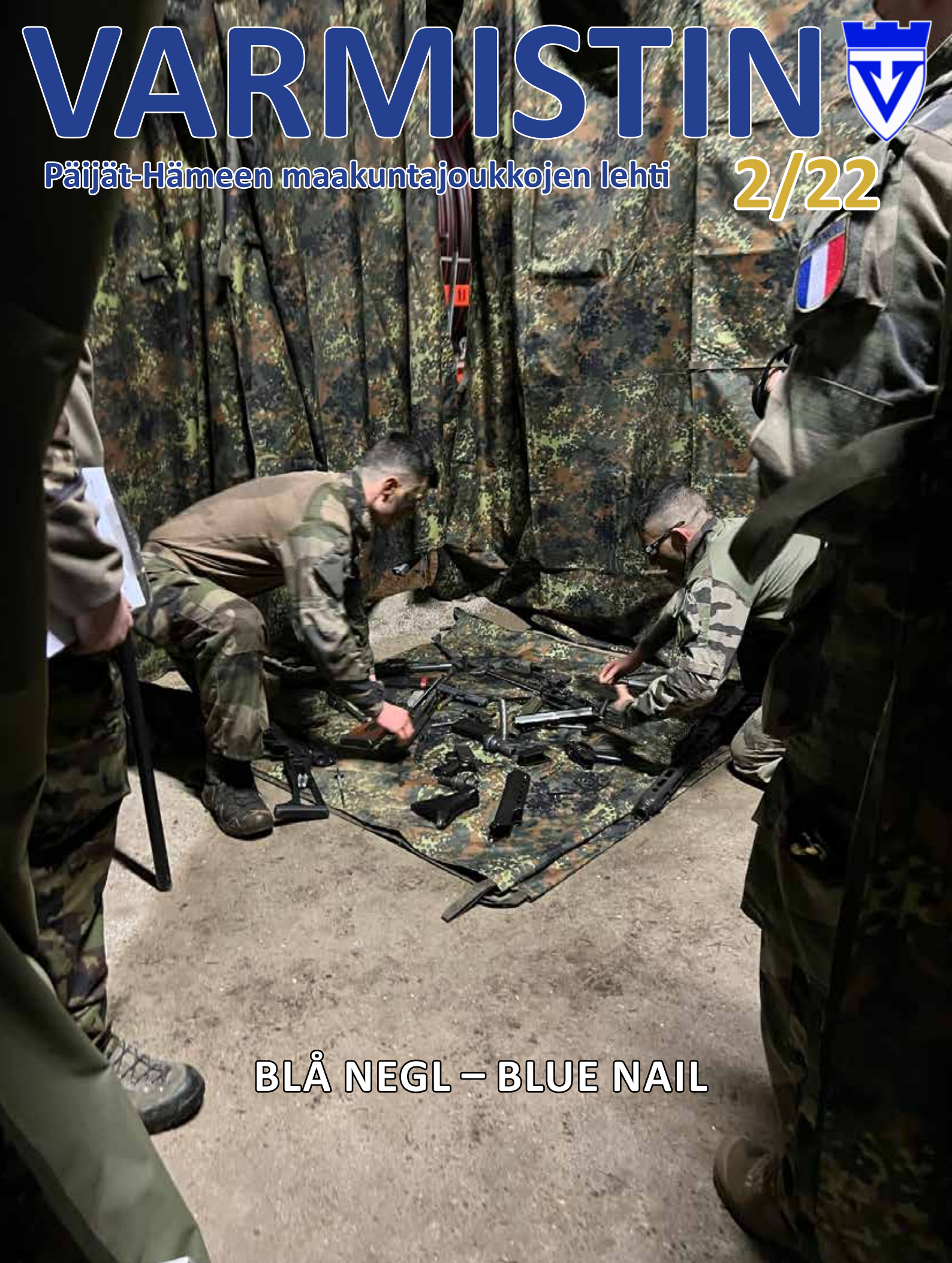

VARMISTIN

Päijät-Hämeen maakuntajoukkojen lehti

2/22

BLÅ NEGL – BLUE NAIL

Testissä
Grand Power Stribog

Matkakertomus Ukrainan
avustusoperaatiosta

Ampumisen
jalo taito

Huhtikuun Hälvä22-harjoituksessa harjoiteltiin esimerkiksi taisteluensiapua.

VARMISTIN

VARMISTIN on Päijät-Hämeen maakuntajoukkojen lehti, joka ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Seuraava numero ilmestyy syyskuussa 2022. Aineisto sitä varten on toimitettava 31.8.2022 mennessä.

ISSN 2242-4679 (painettu)
ISSN 2737-2685 (verkkojulkaisu)

Päätoimittaja

Jenni Paasio
jenni.paasio@maakuntakomppania.fi

Mainokset

Varmistin ry
Vapaaehtoisen maanpuolustuskoulutuksen tukiyhdistys
Päätoimittaja Jenni Paasio
jenni.paasio@maakuntakomppania.fi

Jäsenrekisteriasiat

Timo ja Margit Vento
jasenasiat@varmistin.fi

Yhdistyksen posti

Varmistin ry, PL 182, 15101 Lahti

Päijät-Hämeen Maakuntakomppania

PL 5, 15701 LAHTI
Käyntiosoite Hämeen aluetoimisto, Kirkkokatu 12
0299 484 133 (ma-pe virka-aikana)

Yksikön päällikkö

Juha Mustonen
juha.mustonen@maakuntakomppania.fi

Pääkouluttaja

yliluutnantti Timo Matilainen
0299 484 122
timo.matilainen@maakuntakomppania.fi

Päivystäjä

0299 484198
paivystaja@maakuntakomppania.fi

Painopaikka

Padasjoen kirjapaino

Kuvat kannessa, infisivulla ja sisällyssivulla:
Wille Viittanen ja Jenni Paasio.

PÄIJÄT-HÄMEEN MAAKUNTAKOMPPANIA

ja VARMISTIN RY FACEBOOKISSA

<https://www.facebook.com/phmaakk>

<https://www.facebook.com/varmistin>

SEKÄ TWITTERISSÄ

twitter.com/varmistin

@Varmistin #varmistin

*Hälvälässä oli paikalla useita median edustajia
niin Suomesta kuin Ranskastakin.*

VARMISTIN NRO 2

13.6.2022

14. vuosikerta

TÄSSÄ NUMEROSSA:

Päätoimittaja 4

MKJ 5

Aluetoimisto 6

Grand Power Stribog 8

Ukrainan avustusoperaatio 10

Blå Negl – Blue Nail 14

Varmistin ry. 19

Ampumisen taito 20

Jake Parikka 23

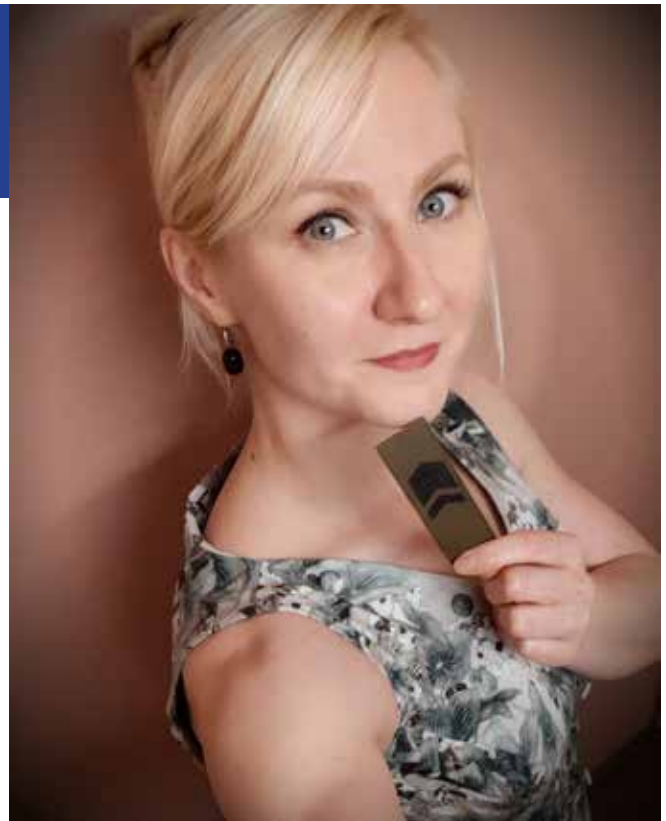
PÄÄTOIMITTAJA

Parin vuoden koronatauon jälkeen pääsimme jälleen Puolustusvoimain lippujuhlan päivänä kesäkuun alussa Upseerikerholle juhlaan ylentämis- ja palkitsemistilaisuuteen. Paikalla olikin runsaasti väkeä vastaanottamassa huomionosoituksia, ja oli hienoa päästä mukaan viralliseen tilaisuuteen vastaanottamaan ylivääpelin sotilasarvo. Onnittelut kaikille ylennetyille ja palkituille!

Runsaasti osallistujia on myös ollut kevään harjoituksissa. Pääsin itsekkin osallistumaan ensin maakuntajoukkojen ampumapäivään toimitsijan roolissa ja myöhemmin osallistujan roolissa huhtikuun lopulla. 150 metrin radalla ampumisen lisäksi ammuttiin soveltavia ammuntoja tilanneradalla. Päivään mahtui myös taisteluensiapukoulutusta ja ryhmätaktiikan harjoittelua. Ampumapäivien lisäksi on tärkeää käydä harjoittelemassa ja ylläpitämässä ampumataitoaan esimerkiksi MPK:n kursseilla tai Varmistimen tiistaitreeneissa Hälvälässä. Edellisistä lehdistä löytyy lisätietoa miten päästä mukaan varmistin.fi/lehtiarkisto.

Huhtikuussa Hälvälässä järjestettiin Hälvä 22 -harjoitus. Kurseja oli perinteiseen tapaan laidasta laitaan, ja jokaiselle kiinnostuneelle varmasti löytyi sopiva kurssi. Paikalla oli myös useita median edustajia, kuten Suomen Kuvalehti ja Etelä-Suomen Sanomat, Ranskan televisiota unohtamatta. Kiersin harjoitusalueita ja eri rastipisteitä ranskalaisen kuvausryhmän kanssa, joka olikin hyvin kiinnostunut näkemään käytännön toimintaa ja haastattelemaan sekä kurssien johtajia että kurssilaisia. Suomen reserviläistoiminta on kevään mittaan kiinnostanut laajalti, ja Päijät-Hämeen ulkopuolellakin on eri harjoituksissa ollut useista eri maista median edustajia paikalla.

Lehteä tehdään teille lukijoille, ja vaikka satunnaista palautetta tuleekin silloin tällöin, on jälleen aika tehdä hieman perusteellisempi lukijakysely. Käy kertomassa mielipiteesi lehden sisällöistä osoitteessa varmistin.fi/lukijakysely.

Jäsenistölle lehti jaetaan joko sähköisenä tai paperiversiona oman toiveen mukaisesti. Lehden toimitustavan voi vaihtaa paperisesta sähköiseksi ja päinvastoin. Ilmoita jasenasiat@varmistin.fi. Etkö ole vielä jäsen? Liity verkossa: varmistin.fi -> Jäsenlomake.

Tiesitkö, että lehti jaetaan myös paikallisiin kirjastoihin, joista lehteä voi pyytää luettavaksi ja esille, jotta muutkin maanpuolustuksesta kiinnostuneet voivat sen huomata?

Varmistin etsii uutta taittajaa lehdelle. Osaatko käyttää In-Design-ohjelmaa ja oletko kiinnostunut maanpuolustushenkisestä yhteistyöstä? Ota rohkeasti yhteyttä allekirjoittaneeseen niin sovitaan tarkemmin!

Hyvää kesää!

Jenni

jenni.paasio@maakuntakomppania.fi

PHMKJ harjoitukset 2022

26.–28.7. VEH tiedustelu
22.8. OEH/ilta
5.–9.9. KH PAPU 2/22
9.–10.9. Syys-Hälvä 1
19.9. OEH/ilta

23.–24.9. Syys-Hälvä 2
30.9.–2.10. VEH johtamisharjoitus
17.10. OEH/ilta
7.11. OEH/ilta
Muutokset mahdollisia.

MPK-kursseille ilmoittaudutaan MPK:n koulutuskalenterin kautta <https://koulutuskalenteri.mpk.fi/Koulutuskalenteri>

PAIKP:n esikunnan operaatiokeskus

Operaatiokeskus eli tuttavammin OPKE (aiemmin TJK eli taistelunjohtokeskus) on yksi esikunnan osista ja siihen kuuluvista keskuksista. Pataljoonan esikunnan kokonaisuus esiteltiin Varmistimen numerossa 1/22.

OPKEen sijoitetut henkilöt ovat yleensä alueella asuvia tehtävään soveltuvia kokeneita ja sitoutuneita reserviläisiä, jolloin paikallistuntemuksen käyttö edesauttaa tehtävien suorittamista. Komentajakeskeisessä toimintamallissa OPKE tukee pataljoonan komentajaa johtamisessa.

OPKE:n yksi tärkeimmistä tehtävistä on tilannekuvan ylläpitäminen ja jakaminen. Tilanteen johtaminen on mahdotonta, jos tilannekuva on repaleinen tai se ei ole yhteneväinen kaikilla toimijoilla niin yksikön sisällä kuin sovittujen yhteistyökumppaneiden ja viranomaisten kanssa. Pataljoonan alueella tuskin koskaan ollaan yksin. Siksi OPKE ylläpitää ja jakaa tilannekuvaa myös vastuualueensa muille toimijoille, kuten muille ylemmän johtoportaalle johdossa oleville joukoille. Tällaisia esimerkiksi voisivat olla kaupunkijääkäripataljoonat tai ilmatorjuntayksiköt. Tilannekuvan vaihtoa tehdään myös toisten puolustushaarojen kanssa. Laajojen alueiden tilannekuvan muodostumisessa voi esiintyä viivettä, jota pyritään lyhentämään OPKE:n ja muiden joukkojen aktiivisella yhteistoimintaharjoittelulla ja menettelytapojen yhteensovittamisella. Jos vastuualueella perustetaan joukkoja, niin OPKE ylläpitää myös perustamisen tilannetta ja tarvittaessa muitakin tilannekuvia (yleis-, aselaji- ja toiminta-, vihollis- ja moniviranomaistilannetta).

OPKEa on kuvattu satunnaisesti myös ”postitoimistoksi”. OPKElle pyritään järjestämään niin hyvät viestiyhteydet jokaiseen joukkoon kuin se on vain kulloisessakin tilanteessa mahdollista ja toisaalta tarkoituksenmukaista. Viestiyhteydet rakennetaan tai järjestetään myös viranomaisiin ja mahdollisesti myös muihin kolmannen sektorin toimijoihin. Viestiyhteydet ovat äärimmäisen tärkeitä tilannekuvan ylläpitämiseksi, mutta luonnollisestikaan aina ei pystytä luomaan riittävän turvallista yhteyttä. Tällöin viestittäminen ratkaistaan tilanteeseen sopivalla menettelyllä. Tämä postitoimistostatus tarkoittaa myös sitä, että OPKE päivystää 24/7/365 siitä lähtien, kun se on perustettu. Toiminnan aloitus on joustavaa ja säännöllisesti harjoiteltua.

OPKE:n yksiköille käskemillä määräaikaistuosotteilla (kuten tilanneilmoituksilla) on suurempaa merkitystä niin pataljoonan kuin ylempienkin johtoportaiden kannalta katsottuna.

OPKE koostaa yksiköiden ilmoituksista pataljoonan tilanneilmoituksen ja toimittaa sen ylemmälle johtoportaalle. Pataljoonan tilanneilmoituksesta yksiköt saavat arvokasta tietoa koostetussa paketissa. Tällä varmistetaan myös OPKE:n yksi päätehtävistä eli tilannekuvan ajantasaisuus sekä lisätään pataljoonan tilannetietoisuutta. Samaa tarkoitusta varten OPKE järjestää myös pataljoonan tilannekatsaukset (tika) että tilanneselostukset (tiset). Tilaisuuksien luonteiden vuoksi kyseiset tapahtumat pyritään järjestämään eri johtamisjärjestelmien avustuksella. Tällöin säästetään paljon aikaa ja vaivaa, mikä nopeassa tilannekehityksessä on äärimmäisen tärkeää.

Pataljoonan, ylemmän johtoportaalle tai muun kimmokkeen (esim. komentajan käskyn) perusteella suunnittelukeskus aloittaa toiminnan suunnittelun tehtävän tavoitteen toteuttamiseksi. Valmiin hyväksytyyn suunnitelmaan perusteella OPKE vastaa siitä, että suunnitelma laitetaan toteutukseen. Toteutus mahdollisesti pilkotaan pienempiin osiin, jotka käskytetään tehtävän toteuttaville joukoille. OPKE ei varsinaisesti suunnittele tehtävää uudelleen, mutta tarvittaessa anoo lisäresursseja tai esittää muutosta toteutustapaan. Kaikki tämä riippuu todella paljon tehtävän luonteesta, aikaikkunasta tai muista mahdollisista käynnissä olevista operaatioista. OPKE seuraa aktiivisesti tehtävän toteuttamista, pitää yhteyttä ja raportoi siitä tietoa tarvitseville joukoille.

Koska OPKE vastaa käskettyjen tehtävien toteuttamisesta lyhyellä aikajänteellä, niin tehtäviä voi tulla myös muilta viranomaisilta virka-apupyynnöinä. Menettelytavat virka-avun antamiseen ovat poikkeuksellisia verrattuna esimerkiksi komentajan käskemiin tehtäviin. Tehtävät saattavat vaatia nopeaakin toteuttamista ja silloin niiden valmistelut aloitetaan välittömästi matalalla kynnyksellä. Tämän jälkeen OPKE itse osaltaan suunnittelee, resursoi ja käskii tehtävän suorittavalle joukolle. OPKE:n normaalin toimintamallin mukaan tehtävästä luodaan tilannekuva, mutta tällöin korostuu yhteistoiminta toisen viranomaisen kanssa. Viranomaisen kanssa ennalta suunnitellut toimintamallit ja harjoiteltu yhteistoiminta auttaa jouhevaan toiminnan käynnistymiseen, tehtävän suorittamiseen ja ennen kaikkea edesauttaa halutun tavoitteen saavuttamisessa annetussa määräajassa tehokkaalla resurssien käytöllä ilman materiaalisia tai henkilötappioita.

OPKE voi myös itse käskä suoraan lisätehtäviä yksiköille. Näissä tapauksissa yksiköt yleensä suunnittelevat suoritustavan annetuilla resursseilla siten, että tavoite saavutetaan ilman oman tehtävän häiriintymistä.

Vähän tilanteesta riippuen on todennäköistä, ettei meidänkään pataljoonaamme ole käsketty tehtävälle yksin. Monesti on väärä mielikuva, että keskitymme toimintaan vain oman pataljoonamme alueella. Tämä pitääkin paikkaansa toiminnan osalta (ilman erillistä käskyä), mutta yhteydenpitoa rajoitus ei koske. OPKE ottaa yhteyttä myös ympärillä oleviin naapureihin ja luo toiminnan ja tilannekuvan välittämisen edellytykset myös heidän kanssaan.

OPKE toiminnan varmistamiseksi ja ennen kaikkea nopeuden takaamiseksi johtamispaikat pyritään rakentamaan niin valmiiksi kuin mahdollista. OPKE:n johtamispaikkoja valmistellaan luonnollisesti useita ja OPKE harjoittelee siirtymistä johtamispaikasta toiseen siten, että johtamisvalmius säilyy siirtymisen aikana.

Jos pataljoonassa ei tiedetä jotain asiaa, niin usein kysymykset ohjautuvat ja saavatkin ohjautua OPKEen. Sielläkään ei tiedetä läheskään kaikkea, mutta OPKEen sijoitettu henkilöstö opiskelee ja harjoittelee koko ajan, jotta tietäisivät, mistä asia saadaan selvitettyä. Näin OPKE saa palveltua pataljoonaa tavoitteen saavuttamisessa ja tehtävästä suoriutumisessa.

Hyviä taistelijoita tarvitaan aina, ja heistä myös OPKE on kiinnostunut. Menetetyn vapaa-ajan vastapainoksi OPKE tarjoaa mielenkiintoisia ja haasteellisia tehtäviä motivoituudessa ja ammattitaitoisessa porukassa.

Teksti: Tero Dillström

ALUETOIMISTO

Naisten vapaaehtoisen asepalveluksen valintatilaisuudet vuonna 2022

Hämeen aluetoimisto järjesti Kanta-Hämeen ja Päijät-Hämeen alueilta hakeneiden naisten vapaaehtoisen asepalveluksen valintatilaisuudet Lahdessa 19.-21.4.2022. Osallistujia oli yhteensä 114 naista. Osallistujien määrä oli suurempi kuin aikaisempina vuosina ja heidät kaikki määrättiin varusmiespalvelukseen. Osallistujat olivat hakeneet valintatilaisuuteen ennen Venäjän hyökkäystä Ukrainaan.

Tilaisuudet alkoivat Lahden virastotalon luentosalissa päivittäin klo 09.00. Tilaisuuden alkuvaiheessa annettiin hakijoille tietoja ja ohjausta valintatilaisuuden sisällöstä sekä varusmiespalveluksen suorittamisesta. Valintatilaisuuksien jännittävin tilaisuus oli selvästi valintahaastattelu, jossa keskusteltiin jokaisen hakijan kanssa henkilökohtaisesti. Keskustelun aikana tarkistettiin hakijoiden terveydentila ennakkoon tehdyn lääkärintarkastuksen lausunnosta ja kuunneltiin hakijoiden toiveet palvelukseen liittyvistä asioista. Valintahaastattelun lopussa tehtiin päätös palveluskelpoisuudesta, ratkaisu palveluksen aloittamisajasta

ja -paikasta sekä palveluksesta vapauttamista koskevista asioista.

Valintatilaisuuteen osallistuneet naiset kävivät keskustelemassa henkilökohtaisesti myös Lahden etsivän nuorisotyön työntekijöiden kanssa. Etsivä nuorisotyö on nuorisotyötä, jonka tavoitteena on olla läsnä nuorten keskuudessa ja tarjota turvallista ja luottamuksellista ohjausta. Etsivä nuorisotyö perustuu nuoren vapaaehtoisuuteen ja nuoren kanssa tehtävään yhteistyöhön.

Tilaisuuksiin osallistuivat myös kaksi naisvarusmiestä Panssariprikaatista, jotka kertoivat yleisesti naisten vapaaehtoisesta asepalveluksesta ja palveluksen järjestelyistä. Heidän oman kokemusten jakaminen tuki selvästi hakijoiden osallistumista valintatilaisuudessa.

*Kutsuntaupseeri
Majuri Ari Kotola*

Te aiheutitte tämän. Katsokaa peiliin!

Suomi on nyt valinnut puolensa. Se on länsi ja vapaus, se on länsimainen demokratia, se on ihmisoikeuksien ja yksilönvapauksien kunnioittaminen. Se on sotilaallinen liittoutuminen länteen.

Virallinen prosessi alkoi Presidentti Niinistön ja pääministeri Marinin yhteislausunnolla, jossa he ilmoittivat, että Suomen on ensi tilassa haettava Nato-jäsenyyttä. Naton jäsenhakemus ja sen myötä Suomelle myönnetty prosessin aikaiset (ja osin pysyvät) turvatakuut ovat pudottaneet järkälemäisen kiven hartioiltamme. Sanon tämän monikossa, koska uskon tämän lehden lukijoista suurimman osan pitävän nyt jätettyä Naton jäsenhakemusta parhaana mahdollisena ratkaisuna Suomen turvallisuuden lisätakeena.

Mahdollinen Nato-jäsenyys ei vähennä oman puolustuksemme merkitystä. Puolustuksemme perustuu edelleen vahvaan reservin armeijaan ja siihen puolustuksemme perustuu myös Nato-jäsenyyden aikana.

Paikallisjoukkojen ja vapaaehtoisen maanpuolustuksen merkitys ja siihen suunnattavat resurssit tulevat jatkossa merkittävästi kasvamaan. Myös paikallisjoukkojen määrää tullaan lähivuosina lisäämään. Ylimääräisiä harjoituksia tullaan pitämään meidänkin Paikallispataljoonan joukoille alkukesän ja syksyn aikana. Olkaa aktiivisia ja muistakaa pitää sitoumukset ja suostumussopimukset voimassa.

Kevään harjoitustoiminta on ollut vilkasta. Puolustusvoimien ja MPK:n vapaaehtoiisiin harjoituksiin on ollut kiitettävät osallistujamäärät. Erityisesti MPK:n Lahden koulutuspaikan järjestämä HÄLVÄ22-harjoitus huhtikuun loppupuolella oli mainio esimerkki päijäthämäläisestä maanpuolustusosaamisesta. Harjoituksen vahvuus oli noin 200 henkilöä ja esimerkiksi Ranskan TV ja Suomen Kuvalehti kävivät paikalla uutisoimassa tapahtumia. PHMAAKK:n vapaaehtoinen harjoitus Hälvälässä oli myös erittäin onnistunut kokonaisuus.

Harjoitus oli TRA-painotteinen, mutta myös KRH- ja viesti-osaamista päivitettiin. Kokeneet reserviläiskouluttajat näyttivät jälleen rautaista ammattitaitoaan. Kiitokset osallistujille ja erityisesti kouluttajille.

Venäjän hyökkäys Ukrainaan nostatti entisestään suomalaisten jo valmiiksi korkeaa maanpuolustustahtoa ja aluetoimistolla onkin ollut täysi työ vastailla innokkaiden reserviläisten kysymyksiin. Olemme saaneet rekrytoitua joukkoomme ennätyksellisen määrän uusia taistelijoita. Maanpuolustus on nyt otsikoissa ja kehotankin lehden lukijoita takomaan nyt, kun rauta on kuumaa. Rekrytoikaa edelleen uusia innokkaita osaajia joukkoomme!

Hakemuksen täyttäminen aluetoimistolla – siitä se lähtee!

Tietenkin myös täydennyspalvelukseen, eli reservistä siviilipalvelukseen siirtymiseen on ollut voimakasta kasvua verrattuna aikaisempiin vuosiin. Tähän totean lyhyesti, että on vain hyvä, että hekin saavat nyt palvella ja puolustaa maataan vakaumuksensa mukaisesti.

Henkilönvaihdoksia Aluetoimistolla

Viime lehden julkaisun jälkeen aluetoimiston henkilövahvuuteen on saatu toimistosihteerin Tarja Madetoja-Mustonen. Tarja aloitti työnsä toukokuun alussa. Kesäkuun alussa riviin ilmoittautuu Lahdesta kotoisin oleva kapteeni John Seppänen. Hän aloittaa työt KH-koulutusupseerina. Vääpeli Mikko Luutsaaresta joudumme luopumaan jo kesäkuun alusta. Mikon postia hoitamaan saamme syyskuun alusta Lahtelaisen vääpeli Arttu Rajalan. Toimistosihteerien ketju on jälleen heinäkuun alussa ehjä, kun saamme töihin uuden toimistosihteerin Mari Kärkisen.

*VMP-upseeri
Kapteeni Eero Virtanen*

*PHMAAKK harjoittelemassa
toimintaa rakennetulla alueella.
Kuva: Eero Virtanen*

Grand Power Stribog

Patruunan hintojen nousu ja sisäradan käyttömahdollisuus ovat lisänneet PPC:den, eli pistoolikaliiperisten karbiinien suosiota Päijät-Hämeessäkin. Saimme Eräpojat Oy:ltä testattavaksi 9x19-kaliiperisen Stribog-pistoolikarbiinin. Aseen tarkka malli oli Grand Power Stribog gen2 RSR9A3. Aseen valmistaja Grand Power s.r.o. on 2002 perustettu slovakialaisyritys, joka valmistaa pistooleita, kivääreitä, pienoiskivääreitä sekä raskaita konekivääreitä. Tehdas työllistää noin sata ihmistä. Grand Powerin tunnetuin tuote lienee K100-pistooli, jonka tuning-versiota Texasilainen STI markkinoi oman merkkinsä alla, nimellä STI GP6. Pistoolissa on varsin valtavirrasta poikkeava, pyörähtävään piippuun perustuva sulkumekanismi.

Valtavirrasta poikkeaa myös testiin saatu Stribog. Aseen toimintaperiaate on rullahidasteinen massasulku. Normaaleissa massasulkuisissa aseissa liikkuvien osien massan on oltava varsin suuri, jotta massan hitaus pitää sulun kiinni, kunnes painepiikki on tasaantunut. Rullahidastuksen ansiosta massaa on voitu pienentää, ja samalla on pienentynyt myös rekyyli. Massasulkuisen A2-mallin liikkuvien osien massaksi tehdas ilmoittaa 728 g, kun testattavan kiväärin vastaava liikkuvien osien massa on 474 g. Sulku ei kuitenkaan ole rullasulku, kuten esimerkiksi MG42:ssa, vaan toimii kuten massasulku, mutta sulun aukeamista hidastetaan iskupohjan yläpuolella olevalla ”akselin pätkällä”. Sulku muistuttaa toimintaperiaatteeltaan MP5-konepistoolin sulkua, mutta on toteutettu hieman eri tavalla. MP5:n sulkukapaleessa on sivuilla rullalaakerit, jotka sulun ollessa kiinni uppoavat piipun jatkokon koneistettuihin uriin. Stribogissa sulun aukeamisen hidastus tapahtuu yhdellä, patruunape-sän yläpuolella runkoon koneistettuun upotukseen painautuvalla, irtonaisella lieriöllä.

Ase käyttää Glockin kaksirivisiä 9 mm lippaita, jotka ovat nykyään GMMC-tyyppisen lippaan rinnalla toinen pistoolikarbiinien ”standardilipas”. Glock-lippaat ovat hyväksi ja toimintavarmaksi havaittuja, edullisia ja niillä on hyvä saatavuus. Lippaita on saatavana 10 patruunan G26-lippaasta aina 100 patruunan kaksoisrumpuun. Tavanomaiset 17-33 patruunan tankolippaat maksavat noin 30-50 €. Moni pitää myös etuna sitä, että kiväärissä ja pistoolissa voi käyttää samoja lippaita. Lippaita valmistavat Glockin lisäksi myös useat tarvikelippaiden valmistajat.

Ase on polymeerirunkoinen ja varustettu kiinteäksi lukitulla taittooperällä. Lisävarusteena aseeseen on saatavana peräadapteri, jolla aseeseen saa kiinnitettyä minkä tahansa AR15-perän. Alkuperäinen perä on itselleni hieman pitkä, mutta muotoilu on varsin onnistunut, ja perän takaosa on muotoiltu niin, että se sukeltaa sujuvasti taisteluliivin sisään, platen ja kroman väliin, mahdollistaen erittäin hyvän rekyylinhallinnan. Aseen pistoolikahva on kiinteä osa alarunkoa, eikä ole vaihdettavissa. Aseen etutukki on nykymuodin mukainen M-lok yhteensopiva ja 12” pitkä. Piippu on 13,5” ja testiin saatavassa aseessa se oli varustettu kolmekammiosella suujarrulla. Aseen maahantuoja tarjoaa lisähinnasta piipun lyhennystä 305 mm mittaan ja kierteytystä yleisellä 1/2x28 UNEF-kierteellä, jolloin piippuun voi kiinnittää haluamansa suujarrun tai äänenvaimentimen. Aseen taittavat muoviset avotähtäimet jäävät varsin alas. Etutähtäin on varsin suuri pallojyvä, jolla on hankala ampua tarkasti. Takatähtäin on diopteri, jonka kanssa pallomainen jyvä on kuitenkin helppo saada nopeasti samaan linjaan. Testiä varten ase varustettiin Holosun-punapistetähtäimellä, joka onkin varsin hyvä PCC-käyttöön. Aseen ylärunгон päällä on Picantinny-kisko, joka on hieman AR15-kiväärin kiskoa korkeammalla, jolloin kiskoon asennettu tähtäin asettuu hieman totuttua ylemmäs. Aseen ylä- ja alarunko taittuvat auki huoltoa ja puhdistusta varten painamalla rungon takaosassa olevan pinnin auki. Pinni jää kiinni aseeseen runkoon, eikä pääse hukkumaan. Pinni on ainakin uudessa aseessa varsin jäykkä ja painamisessa kannattaa käyttää apuna esimerkiksi tuurnaa. Kun runko on taitettu auki, aseesta voidaan irrottaa perä, bufferikumi ja liikkuvat osat.

Stribog käytössä

Asetta testattiin Varmistimen sisäradalla ampumalla erilaisia harjoituksia, jotka sisälsivät aseella ampumista vaihtelevilta etäisyyksiltä, useiden perätaisten laukausten ampumista, liikkeestä ampumista, taktisia- ja hätälippaanvaihtoja sekä taulun vaihtoja. Aseella ammuttiin testissä noin 200 laukausta. Ase osoittautui varmatoimiseksi. Testissä saatiin aikaiseksi yksi häiriö saattamalla luisti rauhallisesti kiinni, mutta muita ongelmia testissä ei ollut. Stribog osoittautui ergonomialtaan ja käyttöliittymältään erinomaiseksi. Kaikki hallintalaitteet ovat molemmilla puolilla asetta, ja sopivat siksi hyvin käytettäväksi kummalta olalta tahansa. Aseen latausvipu on vain toisella puolella, mutta kätsyyttä voidaan vaihtaa. Aseen varmistinvipu on AR15-tyyppinen, 90 astetta kääntyvä vipu. Varmistin on varsin pieni ja matalaprofiilinen, mutta sen käyttö onnistuu hyvin, otetta muuttamatta. Luistinvapautinsalpa on aseeseen molemmilla sivuilla ja alaspäin painettava. Luistinvapautinta voidaan käyttää joko asekauden etusormella tai aseeseen toiselta kyljeltä, tukikäden peukalolla. Salpa toimi hyvin ja sen käyttö oli erittäin nopeaa. Lippaanvapautin sijaitsee molemmilla puolilla runkoa, liipaisinkaaren yläpuolella ja sitä voi helposti käyttää asekauden etusormella.

Koeammunnassa ase osoittautui erinomaisen hyvin käytettäväksi ja rekyylikäytökseltään mukavaksi. Ampuessa useita perätaisia laukauksia, punapiste pysyi hyvin. Varmistimen käyttö ja lippaanvaihto olivat huomattavasti helpompia ja nopeampia kuin esimerkiksi omistamissani Ruger PC9:ssä tai Beretta CX4:ssä. Aseen ergonomia on varsin samanlainen kuin Varmistin RY:n Windham

Weaponry AR9:ssä, mutta luistinvapautin oli myös ampuamotoeessa käytettävissä, toisin kuin AR15-tyyppisessä kiväärissä.

Aseen tarkkuutta testattiin ampumalla kolmea eri patruunaa 50 metrin matkalta, ase tuettiin pöydälle pussin päälle ja varustettiin Meoptan Meopro 6-18x50 -kiihkari-tähtäimellä. Testissä oli mukana Sellier & Bellot 8g fnj bulk -patruuna, Geco 8g fmj -patruuna ja Premium patruunana Speer 8g Gold dot HP -patruuna. Ase kävi kaikilla testatuilla patruunoilla noin 50 mm kasaa 5 laukauksella. Paras kasa saatiin aikaan Geco 124gr fmj -patruunalla. Yllättäen Speer:n yleensä joka aseessa mainiosti käyvä patruuna, ei antanut sen parempaa käyntiä. Aseen suunniteltuun käyttötarkoitukseen käynti riittää hyvin, ja uskon että etsimällä tai lataamalla sopivan patruunan käynti parantuisi testatusta.

Ostaisinko?

Jos olisin hankkimassa pistoolikaliiperista kivääriä, niin uusi Stribog olisi tällä hetkellä listan kärjessä. Loistava ergonomia ja hyvä ammuttavuus yhdistettynä alle 2000 € hintaan on kova kombo. Omaan kivääriin päätyisin luultavasti vaihtamaan AR15-tyyppisen teleskooppiperän, lyhentämään piipun 305 mm mittaan, ja asentamaan piippuun suujarrun, johon saisi halutessaan pika-asennettua äänenvaimentimen. Tähtäimeksi aseeseen valikoituisi luultavasti joku micro-koluokan punapistetähtäin.

Teksti ja kuvat: Pirkka Mellanen

Erään avustusoperaation anatomia

Kun Venäjä hyökkäsi Ukrainaan 24. helmikuuta, seurasimme alkanutta sotaa vaimoni kanssa raivostuneen ällistyksen vallassa. Uutiskuvien välähtely kännykän näytöllä oli itselleni viimeisin osoitus maailman liukumisesta kurjempaan suuntaan, vaimolleni Hannalle sota oli henkilökohtaisempaa. Tanssijana Hanna on vierailut usein Ukrainassa niin esiintymässä, valmentamassa kuin tuomaroimassa kilpailujakin ja vuosien varrella useista ukrainalaistanssijoista on tullut hänelle vähintäänkin tuttuja, monista ystäviäkkin. Edellisen kerran hän oli ollut maassa loppusyksystä 2021, Butsha-nimisen kauniin Kiovan esikaupungin liepeillä.

Sodan ensimmäisten päivien aikana vaimoni alkoi saada viestejä Ukrainasta. Niissä Hannan ystävät ja tutut kertoivat olevansa suojassa Kiovan metrotunneleissa tai vastaavissa väestönsuojissa. He pyysivät ystäviltaan ulkomailla apua Ukrainalle niin tarvikkeiden kuin myös turvapaikan muodossa. Sodan alussa epätietoisuus tulevasta oli voimakkaimmillaan, ja moni valmistautui lähtemään maasta siinä tapauksessa, että Venäjän ”erikoisoperaatio” onnistuisi Ukrainan tai sen osien valtauksessa.

Samaan aikaan Hannan ystävät ja oppilaat Yhdysvalloissa olivat häneen yhteydessä ja kysivät, kuinka voisivat auttaa ukrainalaisia tanssijoita. Paritanssi on maailmanlaajuinen ja kansainvälinen laji. Eri kansallisuuksien edustajat tapaavat toisiaan kilpailuissa ja valmennusleireillä ja verkkoyhteisöissä ja jo sodan alkupäivinä alkoi lähinnä Instagramissa syntyä verkostoja, joissa Venäjän hyökkäys tuomittiin ja aputoimenpiteitä alettiin pohtimaan ja käynnistämään. Lajinsa kansainvälisesti meritoituneimpiin edustajiin kuuluvana henkilönä Hanna oli ihminen, johon moni ennalta tuntematonkin henkilö osasi olla yhteydessä ja tarjota apuaan tai pyytää sitä.

Hannaan otti yhteyttä puolalainen Boyan-niminen tanssija, joka oli aloittanut Ukrainan auttamisen heti sodan puhjetua. Hänen ryhmänsä ajoi Puolasta Rhebennestä lääketarpeita, lastenruokaa ja muuta Boyanin Lvivissä asuvan ystävän Yevgenin keräämien tarvikelistojen mukaisesti Lviviin, josta tarvikkeet Yevgenin kontaktien kautta jaettiin sairaaloihin, orpokoteihin, maan sisäisille pakolaisille ja maata puolustaville sotilaille.

Sodan ensimmäisten päivien aiheuttamaa raivoa oli ainakin meidän kahden hengen taloudessamme ryydittänyt se avuttomuuden tunne, jonka tilanne synnytti. Eri suunnista tulleet yhteydenotot kertoivat sekä avun tarpeesta että halusta auttaa, mutta luotettavan ja kykenevän kontaktin puuttuminen Ukrainassa oli merkinnyt sitä, että tunsimme pyörittelevämme peukaloitamme sen sijaan, että olisimme kyenneet oikeasti toimimaan. Pyrkiessään ohjaamaan apuaan tarjonneita ihmisiä sellaisten tahojen suuntaan, joiden tiesimme kykenevän suoraan auttamaan Ukrainan asiaa, vaimoni sai kuulla, että auttajat toivoivat nimenomaan Hannan, heidän

Hannan konttori.

tuntemansa, luottamansa ja arvostamansa henkilön toimit-tavan avun perille.

Boyanin ja Yevgenin löydyttyä turhautuminen vaihtui nopeaksi toiminnaksi. Sotaa oli kulunut jo parisen viikkoa, ja oli selvää, että Venäjä ei tule onnistumaan pyrkimyksissään. Ukrainalaiset taistelivat, ja turvapaikan sijaan he tarvitsivat kaikkea sitä, mistä oli pulaa: lääkkeitä, sidetarpeita, lasten ruokaa jne. Yevgen toimitti listan, jonka pohjalta tuttu apteekkari auttoi Hannaa pakkaamaan laatikkokaupalla tarvikkeita, joiden hankkimiseen tarvittavat varat oli saatu tanssijoilta Yhdysvalloista. Tuttu kauppias lahjoitti äidinmai-

donvastikkeita ja lastenruokaa. Ystävän firmalta liikenä auto lainaan ja aviomies ja poika ajamaan toista, niin ikään ratkeamispisteeseen ehdettua autoa. Varustamo tarjosi lauttaliput. Ei kun menoksi.

Ensimmäinen ajo

Avustusmatka Ukrainaan kuulostaa dramaattiselta ja ilmeisesti sellainenkin avustusmatka, joka ajetaan Ukrainan rajan tuntumaan, käy seikkailusta joillekin. Oma kokemukseni oli se, että avustusreissun tekeminen on aika arkinen loppusilaus kotimaassa tehdylle työlle. Hanna oli tehnyt ympäröörä päivää pari viikkoa, hakenut luotettavia yhteyksiä Ukrainassa, kerännyt varoja Yhdysvalloista, hankkinut reseptejä lääkkeille, säätänyt milloin mitään, ja lopulta kaikki oli valmista ja olimme ajamassa etelään. Minä istuin ratin takana ja Hanna päivitti repsikan paikalta tilannetta Boyanin ja Yevgenin kanssa, otti vastaan yhteydenottoja eri puolilta maailmaa ja kilometrit paloivat. Ajatus oli ollut ajaa vuorovedoin, mutta koska projektin liikkuvat osat veivät Hannan kaiken ajan, päädyimme siihen, että pidimme torkkutaun Varsovan pohjoispuolella ja pääsimme Rhebenneen noin 20 tuntia sen jälkeen, kun olimme startanneet Tallinnasta.

Olimme Rhebennessä aamupäivällä, mutta tapasimme Boyanin ja hänen ryhmänsä vasta illalla. Matka Ukrainan puolella Lviviin ei ole edes sataa kilometriä, mutta keikka sinne ja takaisin vei Boyaninkin ryhmältä, avustusjärjestötunnukseen ja niiden mukana tulevine reissua nopeuttavine etuoikeuksineenkin koko päivän.

Ryhmän saavuttua hotellille siirsimme tavarat heidän autoihinsa, jotta lähtö Lviviin olisi seuraavana aamuna rivakka. Alkuperäinen suunnitelma oli ollut, että tavarat luovutettamme lähtisimme heti paluumatkalle, mutta ajaessamme kohti Puolaa, olimme saaneet yhteydenoton suomalaiselta henkilöltä, jonka ystävän tuttavien tytär ystävineen oli lähdössä Harkovasta Suomeen, jos kyyti järjestyisi. Jäimme siis odottamaan vielä seuraavaksi päiväksi, ja kun Boyan ryhmäneen palasi, hyppäsivät Harkovasta Lviviin junalla ja sieltä Boyanin kyydissä Puolaan saapuneet tytöt kyytiimme ja paluumatka alkoi.

Tyttöjen matka Ukrainassa oli kestänyt yli 20 tuntia. Juna, jossa he matkustivat, oli taittanut taivalta täyteen ehdettuna ja täysin pimennettynä. Matkustajia oli kehoitettu sammuttamaan puhelimensa. Lvivissä Yevgen haki tytöt studioolleen, jossa he saivat yöpyä, mutta uni oli jäänyt vähälle. Elämänsä ensimmäiseen ulkomaanmatkaan kyytiimme tulleet 18- ja 19-vuotiaat tytöt suhtautuivat varsin rauhallisesti. He nukahtivat muutamassa minuutissa lähtömme jälkeen ja heräsivät vasta, kun olimme jo Latviassa. Paluumatka oli nopeampi, kun kuskeja oli nyt kaksi, ja kuten mennessä, palatessakin matkustaminen oli juuri niin tapahtumaköyhää, kuin sen toivoo olevankin.

Ensimmäisen reissumme jälkeen oli selvää, että lisää tehdään. Varoja ja tarvikkeita lahjoittaneet tahot olivat halukkaita auttamaan lisää, ja usko Boyanin ja Yevgenin toimintaan oli saanut vahvistuksensa, kun olimme saaneet tavata ja keskustella Boyanin kanssa. Seuraavan avustuslastin ke-

Ensimmäisen reissun lastia puretaan yöllä Rhebennessä.

räminen alkoi käytännössä heti, ja Yevgeniltä saamamme lista kertoi, että myös hänen luottamuksensa meidän suuntaamme oli kasvanut. Kun ensimmäinen lastimme oli ollut lähinnä ensiapu- ja sairaala- ja lastentarviketta, oli uusi lista selkeästi enemmän etulinjan tarviketta. Toiveissa oli saada ballistisia laseja, liivejä, sotilasjalkineita ja -hanskoja, polvi- ja kyynärsuojia, edistyneempää kenttälääkintämateriaalia, reppuja ja muuta vastaavaa.

Kotiin päästyämme Hanna ilmoitti ryhmälleen seuraavan lastin kokoonpanon ja apua alkoi tulla. Aikaeron ansiosta Hannalle jäi hyvin aikaa soitella läpi alan yrityksiä Suomessa päivisin ja ryhmän jäseniä maailmalla iltaisin ja öisin, ja toinen reissu alkoi hahmottua. Saimme liivejä, laseja, jalkineita, hanskoja, reppuja ja EA-tarvikkeita tolkkutoman pinon. Yritykset myivät nollakatteella tuotteita ja ballistisia liivejä saimme jopa kaupan päälle! Yritykset myös toimittivat tavaroita kotiimme, josta oli iso apu jo ihan ajanhallintaa ajatellen.

Toinen ajo

Toinen keikkamme oli ensimmäistä sujuvampi, koska maastontiedustelu oli jo tehty, ja yhteydenpito oli sujuvampaa. Ajoimme Rhebenneen yhdellä täyteen ehdetulla tila-autolla, ja olimme valmistautuneet siihen, että tavarat Boyanille luovutettamme ajamme suoraan takaisin. Paluumatkalla mukaamme ei ollut tulossa ketään, sillä alkujärkytyksestä toivuttuaan Hannan kontaktit olivat ilmoittaneet jatkavansa taistelua sen sijaan, että hakisivat turvapaikkaa.

Kamoja Yevgenin talon kahviossa.

Rhebenneen päästyämme kävi ilmi, että siihen saakka mainiosti toiminut suunnitelmamme vaati päivitystä. Boyanin ryhmän kaikki ajoneuvot olivat yhtä Volkswagen Golfia lukuun ottamatta jumissa Dniprossa. Ryhmä oli ollut ajamassa evakuoiteja, kun venäläisten keskitys oli pakottanut heidät muiden kaupungin asukkaiden kanssa hakeutumaan pommisuojaan, ja oli epäselvää, kuinka monen päivän kuluttua he ehtisivät takaisin Puolaan.

Olimme Hannan kanssa jo alussa päättäneet, että autamme Ukrainaa mahdollisuuksien mukaan, ja kun media kiinnostui tekemisistämme, päätimme vastata myöntävästi jokaiseen haastattelupyyntöön, jotta tärkeä asia saisi julkisuutta ja innostaisi muitakin auttamaan. Olimme myös pohtineet, että kaikenlainen sotaturismi ja turha ukrainalaisten jaloissa pyöriminen on poissuljettua. Tekisimme minkä voimme, mutta emme olisi vaivaksi kenellekään. Kun Rhebennessä meitä vastassa oli vain Boyan ja yksi auto, jolla lastimme siirtäminen olisi vienyt vähintään neljä päivää, oli selvää, että toisella reissullamme ajaisimme itse Lviviin. Yövyimme Rhebennessä ja lähdimme aamulla ajamaan Boyanin perässä kohti raja-asemaa.

Rajalla muodollisuudet niin Puolan kuin Ukrainankin puolella olivat nopeita ja tarkat. Edellämme ja perässämme oli muutama muukin avustusseurue, ja kaikkien lastiluettelot ja muut asiakirjat käytiin huolella läpi, ennen kuin matka jatkui. Viivasuora tie rajalta Lviviin oli hyvässä kunnossa ja säännöllisin väliajoin vastaan tuli miehitettyjä ja miehittämättömiä hiekkasäkeistä rakennettuja tarkastuspisteitä, joiden vieressä oli espanjalaisia ratsuja ja natolankaa odottamassa mahdollista käyttöä. Liikennettä oli paljon, mutta Boyan ajoi kaistojen välissä hätävilkut päällä ja me seurasimme perässä nasta laudassa. Lviviin tullessamme tulimme kaupunkiin, joka eli arkeaan: ihmiset odottivat busseja pysäkeillä, ajoivat töihinsä ja toimittivat asioitaan. Rakennustyömailla nostokurjet kääntyivät ja koneet kävivät. Tarkastuspisteet ja sotilaiden paljous muistuttivat tosiasioista, mutta vaikuttavinta oli asukkaiden ryhdikäs ja eleetön työ arjen pyörittämiseksi. Sotilaita katsellessa silmiin pisti niin liivien ja kypärien kuin kantojärjestelmienkin puute. Kengät, maastopuku, pipo ja ase vaikuttivat olevan takalinjan taistelijoiden varustus.

Yevgenin studio sijaitsee nelikerroksisessa toimistorakennuksessa lähellä Lvivin keskustaa. Arviolta noin kymmenvuotiaassa talossa toimii useita yrityksiä joista monet ovat Yevgenin tavoin muuttaneet toimistonsa maan sisäisten pakolaisten yöpymispaikoiksi. Rakennuksen alakerran kahvilassa pakolaiset saavat ruokaa ja suurehkon salin toinen puolikas palvelee lahjoitettujen tarvikkeiden välivarastona, ja sinne mekin purimme lastimme. Yevgen on itsekin Ukrainan sisäinen pakolainen. Hän pakeni venäläisiä Krimiltä 2014 ja aloitti tyhjästä Lvivissä. Ennen sotaa hänen studiolaan valmistettiin pukuja kilpatanssijoille, sodan alettua hän on kerännyt apua Ukrainan sotaponnisteluille ja jaellut sitä eteenpäin.

Homma toimii niin, että Yevgenin kontaktit eri puolilla Ukrainaa kertovat mitä heiltä puuttuu, Yevgen koittaa järjestää tarvittavat tavarat ja sen jälkeen toimittaa ne sinne, missä niitä tarvitaan. Yevgenin avustettavien listalla on orpokoiti Lvivissä, maan sisäiset pakolaiset sekä etulinjan sotilaat, joille meidänkin lastimme oli menossa. Olimme pohtineet, josko vierailustamme Lvivissä on turhaa vaivaa Yevgenille, mutta huolestui osoittautui turhaksi. Ympäripyöreää päivää jo toista kuukautta painanut mies oli silmin nähden otettu toimittamastamme avusta sekä erityisesti siitä, että hänen korkealle arvostamansa tanssija, Hanna, oli henkilökohtaisesti tullut paikan päälle tuomaan avustuslastin perille. Selkeästi mies tiesi, mikä on somepeukuttamisen ja aidon tekemisen ero.

Yevgen esitteli meille toimintaansa ja ryhmänsä jäseniä, ja puhuimme paljon avustustoiminnan kehittämisestä ja sodan kulusta. Alakerran kahvilassa yksi Yevgenin ryhmäläisistä, Anton alkoi jo pakata autoaan tuomillamme tavaroilla viedäkseen niitä Kiovaan, jonka suunnalla oli venäläisten vetäytyessä paljastumassa Butshan sotarikokset. Niistä puhuttaessa viha oli käsinkosketeltavaa.

Lähdimme paluumatkalle iltapäivällä, ja skarppien rajamuodollisuuksien jälkeen hyvästelimme Boyanin ja käänsimme keulan kohti pohjoista.

*Yevgen ja Hanna Yevgenin studioissa.
Kuvan puku huutokaupattiin verkossa
Ukrainan auttamiseksi.*

Tiekartta

Avustusoperaatiomme on toukokuun mittaan muuttanut luonnettaan. Yevgen sai järjestönsä rekisteröidyksi Ukrainassa ja siten sen sijaan, että keräisimme avustuksia ja hankkisimme tarvikkeita Suomesta käsin, olemme ohjanneet avuntarjoajat lahjoittamaan suoraan Grand Amour Charity Fundin tilille Ukrainaan. Uusi tapa toimia ei merkitse sitä, etteikö esimerkiksi Suomesta edelleen löytyisi tarvikkeita hankittavaksi ja toimitettavaksi, vaan sitä, että toimitusketju on nopeampi ja myös kustannustehokkaampi: Yevgen voi suorittaa hankintoja sieltä missä tavaraa on tarjolla parhaaseen hintaan ja nopeimmin toimitettavana. Vaikka oma roolimme tässä järjestelyssä ei ole niin toiminnallinen kuin aiemmin keväällä, ei se merkitse sitä, etteikö Yevgenillä olisi meille edelleen käyttöä. Mitä pidemmäksi sota venyy, sen suuremmaksi avun tarve kasvaa ja sitä suurempi on riski, että ihmiset muualla Euroopassa siinä kuin Pohjois-Amerikassakin turtuvat siihen. Siksi, vaikka somepeukutus ja -jakaminen eivät aidolta tekemiseltä tunnukaan, jo se on osa ketjua, joka mahdollistaa aidon tekemisen.

Hanna Karttunen ajamassa.

Teksti ja kuvat: Jone Nikula

Blå Negl – Blue Nail

Blue Nail, kansainvälinen sotilastaitokilpailu Tanskassa järjestettiin jälleen helmikuussa vuoden koronataulun jälkeen. Suomalaisten osallistumisella kilpailuun on pitkät perineet ja onpa voittajien kiertopalkintokin muutamaan kertaan käynyt suomalaisten hallussa.

Vahvistus siitä, että kilpailu järjestetään, jäi järjestäjiltä valittavan viime metreille, ja tästä syystä Suomesta ei valittavasti kilpailijoita tänä vuonna matkaan saatu. Sitä vastoin esikuntaosat ja vastaosasto osallistuivat aikaisempien vuosien askelmerkeillä.

Suomalaiselle tutusta jotostyyppisestä partiotaitokilpailusta poiketen, Blue Nailissa kilpailijoiden perässä on jatkuvasti aktiivinen vastaosasto. Kiinni jääminen aiheuttaa merkittävän pistemenetyksen, ja tätä kilpailupartiot pyrkivät tietenkin parhaansa mukaan välttämään. Jotta homma ei olisi liian helppoa, vastaosastolle ei kerrota rastien paikkoja. Kartalla on ainoastaan useita ”no-go-zoneja”, joille ei saa mennä. Onko niillä sitten rastia tai useampia rasteja, on selvitettävä oman tiedustelun perusteella.

Suomalainen osasto kuuluu osasto Odin Ravensiin, joka muodostetaan vajaan komppanian vahvuusena suomalaisien lisäksi Tanskan ja Ruotsin kodinturvajoukoista. Tosin tällä kertaa ruotsalaiset jäivät viime metreillä pois kiristyneen kansainvälisen turvallisuustilanteen takia.

Osaston vastuualue on varsin laaja, yleensä noin kymmenen kertaa kymmenen kilometrin alue. Alueen laajuus asettaa haasteen tehokkaalle toiminnalle. Käytännössä ensimmäisen yön ensimmäiset tunnit kuluvat ajoneuvopartiossa tilapäisiä valvontapisteitä perustaen, kun pyritään selvittämään kilpailupartioiden käyttämiä reittejä.

Suomalaiset ovat perinteisesti menestyneet hyvin vastaosastossa. Syitä lienevät tähän tehtävään soveltuva laadukas koulutus pohja ja hyvä motivaatio. Tämäkään vuosi ei tuonut tähän poikkeusta, ja vain harva partio onnistui välttämään kiinnijäämisen suomalaisten vastuualueella.

Kilpailu on kokonaisuutena varsin mielekäs tapahtuma. Kilpailijat pääsevät haastamaan itseään kansainvälisessä kilpailussa, esikuntaosat pääsevät tutustumaan Tanskan johtamiskulttuuriin ja -järjestelmiin sekä osallistumaan esikuntatyöskentelyyn. Vastaosasto puolestaan pääsee toimimaan pohjoismaisessa monikansallisessa joukossa aluevalvontatehtävässä. Ehkä lähitulevaisuudessa osallistuminen laajenee vielä rastiosastolla, jonka vastuulle tulisi kilpailurastin suunnittelu ja toteutus.

Blue Nail 2023 on jo vahvasti suunnitteilla, ja toivottavasti Päijät-Hämeestä saadaan vahva edustus kaikkiin Tanskaan lähteviin osastoihin.

Teksti: Mikko Sippola
Kuvat: HJVFOTO

Blue Nail – Blå Negl

Torstai 24.2.

Heräsin ajoissa, ennen kellon soittoa. Etenkin reissuunläh-
töpäivinä uni on vähän lyhyempi. Lasit päähän, kännyk-
kä käteen ja Twitter auki. Voi Venäjä! Hyökkäys Ukrainaan
oli alkanut yön tunteina. Aamutoimet ja vaatteet niskaan,
kohta mennään. Alakouluikäinen poikakin ehtii herätä en-
nen lähtöä. ”Iskä lähtee nyt Tanskaan, mutta mun täytyy
kertoa yksi vähän ikävämpi asia. Venäjä on aloittanut sodan
Ukrainassa. Suomessa on kaikki kunnossa eikä ole mitään
hätää. Ole reipas poika, nähdään maanantaina.”

Jos joskus reissuun lähtö on tuntunut pahalta, niin nyt se
tuntui erityisen pahalta. Eikä pelkästään Ukrainan sodan ta-
kia, mutta myös siksi, että olin lähdössä maastopuku pakat-
tuna matkalle pois perheen luota.

Pääsimme lentokentälle hyvissä ajoin ja kohtasimme samal-
la lennolla matkaavan vastaosastoporukan kanssa. Puheen-
aihe oli selvä.

Tanskan päässä ensimmäinen päivä oli varattu kokoontumi-
seen. Seuraavana päivänä matkasimme kohti tämänvuotista
toiminta-aluetta Billundia. Matkalla riitti tasaista maisemaa
ja pari siltaa, mutta pääasiassa tuli seurattua Twitterin fee-
diä Ukrainan tapahtumista. Saavuimme kohteeseen hyvissä
ajoin, vastajoukko otti asemansa haltuun, ja sen jälkeen läh-

dimme tekemään pientä aluetiedustelua kaupungin suun-
taan. Muovimiehenä johdattiin joukon kohti Lego Housea,
jossa nautittiin kahvit ja moikkailtiin paikallisia. Lehdessä oli
ollut juttua, että alueella pyörii sotilasjoukkoja, joten emme
herättäneet ylenmääräistä kummastusta liikkeessamme
suomalaisissa sotilasasuissa. Kaupunkihan on varsin pieni,
mutta tuottaa valtavan määrän iloa maailmaan. Valitetta-
vasti Legoland oli suljettu.

Billundin kansainvälinen lentokenttä, joka on aivan keskustan ja Legolandin tuntumassa, on muuten toistaiseksi viimeinen kenttä, josta Ukrainan sodan toisena päivänä vaurioitunut Antonov An-225 'Mriya' nousi lentoon. Kone kävi Tanskassa helmikuun alussa, jonka jälkeen sille suoritettiin suunniteltua huoltoa Hostomelin lentokentällä.

Iltapäivällä osallistuimme toiminta-alueen maastontiedusteluun. Suomalaisen vastaosaston tehtäväalue oli laajahko suhteessa joukkoon, mutta kokemuksen perusteella osaston johtaja osasi poimia tärkeimmät valvottavat kohteet ja painopistesuunnat. Nämä tosin koeponnistetaan, kun toiminta käynnistyy, ja kilpailijajoukko etenee tehtävärautilta toiselle. Vastajoukon tehtävään oman haasteensa tuo viereisen alueen tyhjyyys. Valitettavasti osa kansainvälisistä joukoista, sekä kilpailijoista että vastaosastoista, oli matkustuskiellossa kiristyneen tilanteen takia.

Perjantai 25.2.

Kilpailu käynnistyi perjantai-iltana. Me yhteysupseerit seurasimme kilpailun etenemistä ja eri osien toimintaa sekä komentokeskuksessa että maastossa. Lyöttäydyimme yhteen ranskalaisen sotilasakatemian yhteysupseereiden kanssa ja liikuimme tehtäväalueella tutustuen eri rasteihin. Joukkueet tulivat rasteille harvakseltaan, jolloin saimme erittäin hyvän perehdytyksen rastien toimintaan. Rasteilla kilpailijoiden piti osoittaa monipuolista osaamista erilaisissa sotilastaidoissa kuten esim. tst-ensiapu, kaluston tunnistaminen, aseiden kokoaminen, unohtamatta fyysisen toimintakyvyn ja ampumataidon testaamista. Rastien järjestelyistä oli vastaamassa Tanskan Hjemmeværnetin lisäksi myös mm. saksalaisia taistelijoita sekä sveitsiläinen sotilas. Olisikin mahtavaa, mikäli myös meiltä löytyisi riittävä määrä vapaaehtoisia ottamaan yhden rastin vetovastuun jatkossa. Toki tämä vaatii myös järjestelyjä kilpailun johdon kanssa, mutta eiköhän tämä onnistuisi – voimmekin myös pyytää MPK:lta tähän tukea.

Komentokeskuksena toimineessa koulussa oli sekä kilpailun että vastaosaston tilanhuoneet. Kilpailun tilanhuoneessa ylläpidettiin karttaa ja seurattiin, koska joukkueet läpäisivät eri rastit. Vastaosaston tilanhuoneessa seurattiin kiinnijääneiden joukkueiden tilaa ja tuettiin vastaosastotoimintaa. Yksi esimerkki oli yöaikaan alueen yllä lentänyt lentokone, joka tuotti lämpökamerakuvaa. Ilman navigointivaloja kierrellyttä konetta oli mahdoton havaita maasta, mutta kuvan perusteella saatettiin ohjata partioauto pussassa piilottelevien kilpailijoiden perään hyvinkin tarkasti.

Vastaavaa toimintaahan olemme voineet nähdä tehtävän droneilla Ukrainan rintamalla. Tanskalaisten toiminnassa selkeä pullonkaula olivat viestiyhteydet ja viestin kulkemisen nopeus komentopaikalta tossupartiolle. Kilpailijapartioita jouduttiin seuraamaan pitkään ennen kuin viesti oli kulkenut vastaosaston komentoketjun läpi.

Sunnuntai 27.2.

Kilpailu päättyi varhain sunnuntaiaamuna. Aamupäivän aikana tukikohdat purettiin, ja matkasimme takaisin Kööpenhaminaan, josta lensimme takaisin Suomeen. Oli mukava palata ja olla ylpeä kotimaastamme tietoisena, että meillä on osaava ja arvostettu reservi, joka kykenee tarvittaessa puolustamaan itsenäisyyttämme.

Ennakkoperehdytyksen perusteella yhteysupseerien merkittävin rooli on suomalaisten kilpailijoiden tukeminen, mutta tämän vuotiseen Blå Negl -kilpailuun ei valitettavasti osallistunut kilpailijoita Suomesta. Kilpailu on vaativa ja edellyttää valmistautumista, mutta sinänsä erinomainen mahdollisuus todentaa omaa osaamistaan ja oppia uutta. Toivottavasti meiltä Päijät-Hämeestä ensi vuonna löytyisi partiollinen innokkaita kilpailijoita: meiltä yhteysupseereilta kyllä saa tukea ja tietoa valmistautumisvaiheesta siitä, mikä tyyppisiä rasteja saattaa edessä olla ja jopa vähän tietoa siitä, miten saa extrapisteitä. Kilpailu on fyysisesti raskas, joten valmistautuminen kannattaa jo aloittaa...

Suomi ja suomalaiset otettiin kilpailussa lämpimästi vastaan – suomalaisia sotilashenkilöitä arvostetaan suuresti maailmalta. Meiltä kyseltiin paljon suhteestamme suureen naapuriimme ja Natoon. Kaikki keskusteluissa olleet olivat lämpimästi toivottamassa meidän jo tervetulleiksi puolustusliittoon.

Teksti ja kuvat: Wille Viittanen ja Joni Hämäläinen

Puolustusvoimain lippujuhlan päivänä 4.6.2022 on ylennetty seuraavat maakuntajoukkoihin kuuluvat:

KAPTEENIKSI:

Hannonen Timo
Raekorpi Pasi

YLILUUTNANTIKSI:

Korremäki Antti
Salo Joonas
Tontti Taneli

LUUTNANTIKSI:

Ansio Aku
Järvinen Seppo
Kölli Jussi

SOTILASMESTARIKSI:

Naumi Aki
Ollikainen Jussi

YLIVÄÄPELIKSI:

Paasio Jenni
Petäjäsuvanto Hannu
Rantalainen Mika
Taavila Marko

VÄÄPELIKSI:

Fagerlund Axel

YLIKERSANTIKSI:

Kinnunen Juha
Saario Jukka

KERSANTIKSI:

Backman Tommi
Jukarainen Antti
Rajala Arto
Siljander Anssi

KORPRAALIKSI:

Kangas Jani

Päijät-Hämeen Paikallispataljoonan huomioimiset 4.6.2022

STANDAARI

Mellanen Pirkka
Pahkala Matti
Sillfors Mikael

KUNNIKIRJA

Ståhlberg Tom

KIRVES

Hietavirta Jussi
Taavila Marko
Saarela Eemeli

Varmistin ry onnittelee kaikkia ylennettyjä sekä huomioituja!

VARMISTIN

Varmistin-yhdistys on tukijoukko maakuntajoukon takana. Vuonna 2009 perustetun yhdistyksen tehtävänä on toimia jäsentensä yhdyssiteenä Päijät-Hämeen turvallisuutta edistävää toimintaa tukien. Yhdistys kohottaa ja ylläpitää maanpuolustustahtoa sekä vaikuttaa yleisten maanpuolustusedellytysten parantumiseen yhdistyksen toiminta-alueella. Se ylläpitää ja kehittää paikallista vapaaehtoista maanpuolustustoimintaa.

Osallistu turvallisuuden tekemiseen.

Liity henkilöjäseneksi.

Varmistimen henkilöjäsen saa kotiinsa tai sähköpostiinsa Varmistin-lehden, jossa tuettavan joukon toiminta tulee eläväksi. Varmistin on myös ampumaseura, jolla on ratavuoroja ja koulutusta. Jäsenmaksusta jäävä tuotto-osuus käytetään muiden varojen tapaan tukemiseen. Jäsenmaksu vuonna 2022 on 32 euroa. Liity verkossa: varmistin.fi - Jäsenlomake.

Liitä yrityksesi tai yhteisösi kannatusjäseneksi.

Kannatusjäsenmaksu on 100 euroa tai vapaavalintainen suurempi summa. Se käytetään suoraan tukeen. Kannattajajäsenet saavat Varmistin-lehden ja halutessaan sähköisen tai painetun merkin osoitukseksi tuesta. Liity verkossa: varmistin.fi - Jäsenlomake. Kannatusjäsenmaksu laskutetaan antamaasi osoitteeseen.

Varmistin ry. voi sääntöjensä mukaan vastaanottaa raha- tai tavaralahjoituksia tahoilta, jotka sitoutuvat yhdistyksen sääntöjen mukaiseen varojen käyttöön, tai perintöjä tahoilta, joiden tiedetään hyväksyneen yhdistyksen tarkoituksiperät. Tavaralahjoitusten tulee olla tuettavan joukon käyttöön sopivia, sillä yhdistyksellä ei ole edellytyksiä tavaran myyntitoimintaan.

KERÄYSTIEDOT

Tilinumero IBAN FI21 4212 0010 3108 58, BIC ITELFIHH
Rahankeräysluvan saaja ja toimeenpanija: Varmistin ry.
Rahankeräysluvan myöntäjä: Poliisihallitus
Luvan numero: RA/2022/249 (21.2.2022)
Keräyksen toimeenpanoaika: 21.2.2022–

Kerätyillä varoilla tuetaan vapaaehtoista maanpuolustuskoulutusta erityisesti Päijät-Hämeen maakuntajoukon jäsenten osaamista kehittäen. Varoilla tuetaan maakuntajoukon kouluttajien ja asiantuntijoiden osallistumista maksullisiin koulutaja- ja muita oikeuksia antaviin koulutuksiin sekä osaamista kehittäviin koulutuksiin, maksetaan kutsuttujen ulkopuolisten kouluttajien palkkioita. Varoilla hankitaan koulutus- ja koulutuksessa tarvittavaa välineistöä ja tarvikkeita. Varoja voidaan käyttää myös maakuntajoukon koulutuksen tarvitsemien palvelujen, esimerkiksi tietotekniikka- ja televiestintäpalvelujen sekä tilapalvelujen, hankkimiseen.

Varmistin-yhdistyksen säännöt löytyvät verkosta, varmistin.fi. Voit varmistua, että tukesi käytetään oikeaan tarkoitukseen. Lisätietoja toteutuneesta varojen käytöstä ja suunnitelmista antaa yhdistyksen puheenjohtaja Timo Wallenius, timo.wallenius@varmistin.fi.

Varmistin ry. - www.varmistin.fi - jasenasiat@varmistin.fi

Ampumisen taito

”Kun asetetaan tavoitteet realistisiksi ja sovitetaan ne mahdollisuuteen harjoitella, on ampuminen huomattavan paljon yksinkertaisempaa ja suoraviivaisempaa kuin millaisena se usein nähdään.”

Ampumisesta ajatellaan usein liian monimutkaisesti. Se koetaan jotenkin mystisenä taitona, jonka osaavat vain harvat. Syyt siihen miksi välillä osuu ja välillä ei, jäävät epäselviksi. Tuntuu, että aina on aseissa jotain vikaa ja tähtäimiä vinossa. Tämä ei pidä paikkaansa.

Taidon huipulla ampuminen on toki vaativaa ja pikkutarkkaa toimintaa, jossa sekä ampujan että aseeneen tulee toimia moitteetta. Mutta sillä tasolla, jolla suurin osa ammunnan harrastajista toimii, ei omaan parhaaseen tulokseen vaadita lähellekään yhtä paljon. Ampuminen taitona on kokonaisuus, jossa vaikeus kasvaa taidon ääripäätä kohti mentäessä todella voimakkaasti. Alkupäässä, sekä vielä pitkälle keskivaiheen yli, pärjää melko vähällä harjoittelulla saaden silti aikaa erittäin käyttökelpoista jälkeä.

Kun asetetaan tavoitteet realistisiksi, ja sovitetaan ne mahdollisuuteen harjoitella, on ampuminen huomattavan paljon yksinkertaisempaa ja suoraviivaisempaa kuin millaisena se usein nähdään.

Ampuminen taitona jakautuu mielestäni kolmeen osa-alueeseen. Ballistiikkaan, siihen kuinka tähdätään, sekä siihen, kuinka ase laukaistaan. Mainittakoon tässä kohtaa, että

kokonaisuuteen kuuluu myös aseenkäsittelytaito, mutta sillä ei ole mitään tekemistä ampumataidon kanssa. Jutellaan siitä toiste.

Ballistiikka

Ampujan tulee ymmärtää käyttämänsä aseeneen ballistiikka, eli se miten luoti liikkuu aseesta haluttuun maaliin. Käsitteet, kuten tähtäinlinja, piippulinja sekä luodin lentorata tulee ymmärtää. Ampujan tulee tietää aseensa kohdistus. Millä etäisyydellä luoti menee tähtäinkuvan yläpuolelle, ja milloin se palaa takaisin sen tasalle. Mitä kauemmas ammutaan, sitä merkityksellisempää tämän ymmärtäminen on. Toisaalta: siinä vaiheessa, kun pistoolietäisyyksillä tuuli oikeasti vaikuttaa osumatarkkuuteen, on osuman puuttuminen ongelmista pienin...

Ballistiikan ymmärtäminen auttaa ymmärtämään tekijöitä, jotka vaikuttavat siihen, miksi aseella ei osu halutulla tavalla. Esimerkiksi aseeneen kallistaminen ”kaataa” lentorataa ja vie osumia kallistuksen suuntaan. Pienen kallistusvirheen tekeminen ilman että sitä itse huomaa on helppoa. Ei ole harvinaista, että ampuja säättää aseensa tähtäimiä, vaikka oikeasti olisi pitänyt olla tarkkana siitä, miten ase ampuessa oli.

Ballistiikkaan liittyy myös realistiset odotukset aseeneen tarkkuudesta. Kun ymmärtää, mihin oma ase milläkin etäisyydellä ja patruunalla kykenee, on helpompaa muodostaa kuva siitä mitä ammunnalta voi odottaa.

Ballistiikan ymmärtäminen auttaa olemaan välittämättä epäoleellisista asioista. Vaikuttaako se ampu-ma-asento oikeasti *niin* paljon, jos ammutaan alta 100 metrin etäisyydeltä, varsinkin jos tarkoituksena ei ole ampua kasaa. Onko väliä, että ase on 90 astetta kallellaan 50 metrin etäisyydeltä, jos osumaksi riittää ison metallimaalin kilahdus. Tarvitseeko läheltä ottaa ennakkoon liikkuvaan maaliin? Jos, niin miksi?

Toisaalta ballistiikan ymmärtäminen auttaa keskittymään oikeisiin asioihin. Esimerkiksi piipun tukeminen mihinkään kovaan muuttaa osumapistettä jo lyhyillä matkoilla melko merkittävästi.

Pistoolleilla ballistiikan voin lähes unohtaa. Nykyaikainen palveluspistooli kaupan patruunoilla on miltei

aina ampujaa tarkempi paketti. Jos ei osu, ongelma on harvoin ballistiikassa. Mutta ballistiikan tietoa se on sekä, että asian voi unohtaa.

Tähtääminen

Tähtäimiä tulee osata käyttää ja ne tulee nähdä. Tänä päivänä markkinoilla on valtava määrä erilaisia tähtäimiä. Tähtäimistä löytyy usein eri etäisyyksille ampumista helpottavia ominaisuuksia. Näitä tulee osata käyttää. Ampujan tulee osata säätää käyttämänsä tähtäin vastaamaan käyttötilannetta. Täplän kirkkaus oikein, suurentavissa putkissa säätö omalle silmälle siten, että kuva sekä tähtäimen viivat näkyvät tarkasti ja suurennuksen määrä palvelee tarkoitusta. Pitää osata vaihtaa paristoa, jos siihen on tarvis. Pitää osata käyttää tähtäimen kohdistamiseen käytettäviä säätöjä sekä osata käyttää tähtäintä ampumaan lähelle ja pitkälle.

Avotähtäimillä ampuessa tähtäimet (käytännössä etutähtäin) tulee **nähdä**! Pistoolilla ammuttaessa, kun taulu on lähellä, on hyvin yleistä, että ampuja ei tarkenna tähtäimeen vaan katse jää tauluille, jolloin tähtäinkuva on epätarkka eikä siinä olevia virheitä voi havaita.

Tähtäämiseen liittyy hyvin yleinen harhaluulo aseiden tärinästä: ase ei tärisee – ihminen tärisee. Ja se on hyvä juttu! Se nimittäin johtuu siitä, että olemme elossa. Ajatus ei ole se, että tähtäin yritetään laittaa kymppin päälle ja saada ase laukeamaan juuri silloin, kun näyttää että osuisimme keskelle taulua. Ajatus on se, että me annamme aseiden liikua sen mitä se liikkuu ja laukaamme sen niin hyvin kuin pystymme. **Tuottamatta lisää liikettä!** Ampujan ”kymppi” on se, mikä on tärinä sillä hetkellä suhteessa taulun kokoon ja etäisyyteen. Jos ampuja tekee oman osansa, on jokainen laukaus ”tärinän sisällä”. Ampujat puhuvat ”pitoalueesta” tai ”pidosta”. Käytännössä homma menee niin, että pitoalue on minkä on. Ampumaetäisyydet vaihtelevat, joten joskus pitoalue riittää siihen, että osuma on taulun hyvällä alueella,

vaikka muuten ampuisi melko huolimattomasti. Toisinaan ampuja tärisee ja liikkuu niin voimakkaasti, että hyväkään ampuja ei kykene ampumaan ”kymppiä”. Tällöin pitää tyytyä vähempään ja keskittyä siihen, että laukaisuun ei tule virhettä.

On hyvä tiedostaa, että tähtäimien kautta välittyvä liike tai tärinä ei usein ole tasaista, vaan ase saattaa liikkua hetken melko maltillisesti, minkä jälkeen tulee suurempi liike. Näitä nytkähdyksiä on lähes mahdoton ennakoida, joten niitä on myös turha stressata. Joissain tilanteissa ase on mahdollista tukea hyvin, jolloin pitoalue pienenee. On harhaista ajatella, että kiväärillä tai pistoolilla seisaalta ammuttaessa ase pysyisi paikoillaan.

Vaikka ehkä kuulostaakin kutkuttavalta yrittää repiä liipaisin pohjaan juuri kun tähtäimet näyttävät ylittävän halutun osuma-alueen, kannattaa sitä välttää. Ihminen ei nimittäin toimi ajatuksen nopeudella. Aivoista välittyvä käsky käyttää liipaisinsormea välittyy hermoja pitkin käsien lihaksille, liipaisin liikkuu ja lopulta ase laukeaa. Kaikki tämä vie aikaa. Kun ase lopulta laukeaa, ei se usein enää ole kymppin päällä vaan liikkunut jo sen yli. Eli ohi meni. Tätä viivettä ei ihminen itse kykenen havaitsemaan, vaikka sivustakatsoja näkee sen melko helposti.

Lisäksi hätäkiöity laukaisu liikuttaa herkästi koko asetta. Varsinkin pistooleilla tämä näkyy osumina tukikäden puolella.

Laukaisu

Aseen laukaiseminen on verrattain helppo homma: vedä liipaisimesta ilman että lisää aseeseen liikettä.

Typillinen virhe on vetää liipaisimesta nopeammin kuin oma taito antaa myöten. Liian nopea etusormen liike liikuttaa muita sormia sekä koko kämmettä. Helppo tapa havainnollistaa ongelmaa on katsoa omaa kättä ja liikuttaa etusormea nopeasti koukkuun. Jos käsi ei pysy paikallaan, ei se sitä tee aseensa kanssa. Kun yhtälöön lisätään aseiden laukaisuväline, voima, joka vaaditaan aseiden laukaisemiseen, alkaa virhettä syntymään huomattavasti enemmän.

Ase ei myöskään tiedä, millä sormen kohdalla se laukaistaan. Ei ole olemassa ”parasta” tapaa käyttää liipaisinta. Yleensä suositellaan sormen päätä, ”sormenjälikkohtaa”, mutta ei se ole niin justinsa. Tärkeämpää on liikuttaa sormea hyvin.

Harjoittellessa laukaisua on hyvä erottaa laukaisuprosessista **etuveto** (liipaisimen liike ennen aseiden laukeamista), **laukaisukynnys** (se kohta, jonka ylittäminen saa aseiden laukeamaan)

sekä **jälkipito** (liipaisimen liike aseeseen laukeamisen jälkeen). Alkuun kannattaa jokainen vaihe opetella tekemään omana suorituksenaan. Löysät pois (etuveto), hyvä tarkasti harjoiteltu laukaisu sekä jälkipito. Aseen lauetta on hyvä avata silmät ja aloittaa hengittäminen, sekä päästää irti liipaisimesta, mutta hallitusti ja hitaasti. Tarkoitus ei ole ampua näin aina, mutta näin harjoittelemalla tulee oman aseeseen laukaisu tutuksi. Myös oma taito ja kontrolli tilanteesta kasvaa. Taitava ampuja osaa säätää kuhunkin osa-alueeseen käytettävää aikaa haluamallaan tavalla saaden mieleisensä laukauksen... ja esimerkiksi pitää silmät auki ja hengittää normaalisti.

”En ole lääkäri mutta voin vilkaista”

Ampumista opetellessa on isossa roolissa niin kutsuttu it-sesuojeluvaisto. Joskus kuulee puhuttavan myös rekyyli- tai paukkukammosta. Vihaan noita termejä! Kysymys ei ole kammosta tai pelosta, vaan tottumattomuudesta. Ampuma-aseen liikkeeseen ja ääneen tottumaton henkilö reagoi niihin voimakkaasti: itsesuojeluvaisto saa ampujan ennakkoimaan. Tämä näkyy usein siten, että käsien värinä kasvaa juuri ennen päätöstä ampua (ei ihme, koska jos puristaa asetta täysillä, lihasten värinä kasvaa). Toinen yleinen on aseeseen rekyylin ennakoiminen painamalla pistoolin piippua alas samalla kun vetää liipaisimesta.

Kokeile koskettaa omaa silmääsi. Se, että silmäluomi pyrkii pilaamaan suorituksen, ei johdu siitä, että Sinulla on ”etusormikammo”. Moni muistaa ensimmäisen kerran auton rattissa ilman opettajaa. Saattoi jännittää, mutta se ei johtunut siitä, että Sinulla on ”liikennekammo”. Puhumme tottumattomuudesta – tässä tapauksessa siihen, miten ase toimii.

Kun seuraavan kerran radalla huomaat, että kädet tärisevät, hengitys ei kulje normaalisti ja kroppa tekee omiaan, nauti! Siitä ampumisesta on kysymys. Juuri tätä hetkeä ampuja oppii sietämään... ja lopulta kontrolloimaan.

Mitä tämä kaikki tarkoittaa käytännössä?

Sitä, että ampuminen ei ole vaikeaa. Eikä sitä tarvitse opetella ampumaradalla. Ballistiikka kannattaa opetella oman kodin lämmössä. Netti on täynnä dataa ja videoita, joissa selitetään, miten homma toimii. Sama koskee tähtäimiä ja tähtäämistä. Tähtäimen säädöt on hyvä selvittää ennen ratapäivää, ja jos mahdollista, tähtäin säätää oman silmän mukaiseksi jo ennakoon. Tähtäämistä kannattaa myös ”kuivaharjoitella”, eli treenata sellaisenaan ilman ampumista, jos se suinkin on mahdollista. Myös laukaisua on hyvä harjoitella tyhjän aseeseen kanssa. Erilaiset ampuma-asennot ja tekniikat sekä aseenkäsittely pitää opetella ilman patruunoita.

Ratapäivä kannattaa suunnitella etukäteen, ja siihen kannattaa sisällyttää edellä mainittua kuivaharjoittelua! Käytännössä niin, että ennen kovilla ampumista harjoitellaan koko suoritus ilman patruunoita. Vasta kun tuntuu siltä, että

Ekalla kerralla kädet tärisivät ja hengitys salpaantui. Silmät eivät pysyneet auki.

homma sujuu, ammutaan kovilla. Tylsää? Ehkä. Tehokasta? Ehdottomasti! Ja jos tuntuu siltä, että homma ei sittenkään suju toivotulla tavalla, kannattaa aseet tyhjentää ja tarkistaa (!), siirtää **kaikki** patruunat pois käden ulottuvilta ja jatkaa kuivaharjoittelua. Kovilla harjoitellaan lähinnä rekyylin hallintaa ja totutellaan aseeseen toimintaan. Sekä tietenkin todennetaan suoritettu kuivaharjoittelu ja ballistiikan opinnot. 100 patruunaa voi tuntua vähältä, mutta yhdistettynä kuivaharjoitteluun, aseenkäsittelykoulutukseen sekä hyvin suunniteltuun ammuntaan, pääsee sillä varsin pitkälle.

Harjoittelun kanssa ei kannata jäädä yksin: Suomi on täynnä valtavan taitavia ampujia, joten rohkeasti kysymään kuka kavereista käy radalla. Koulutusta saa myös rahalla. Esimerkiksi Hemmo (Asetaito YouTube-kanava) ja Jari (Infinity Tactics Finland) ovat maailmanluokan taitavia opettajia, joiden kursseja voi suositella varauksetta.

Radalla tavataan!
AV

Kuvat: Antti Vaittinen ja AKTacticalPhoto

*Kirjoittaja toimi päätoimisena ampuma-asekouluttajana 22 vuoden ajan.
Antin saa kiinni sähköpostitse aa_ve@hotmail.com
Ja löytää instagramista: aave44*

KAPTEENI PARIKKA ON POISSA

Päijät-Hämeen maakuntakomppanian alkuperäisvahuuteen kuulunut reservin kapteeni Jarmo Parikka menehtyi huhtikuun lopussa.

Palvelustovereidensa keskuudessa Jake muistetaan aktiivisena ja sitkeänä taistelijana. Vanhimille ikäluokille hän tuli tutuksi jo Heinolan pataljoonan sissikomppanian kertausharjoituksissa 2000-luvun alussa ja sittemmin MPK:n kursseilla sissiosastojen päällikkönä.

Parikan ominaispiirteinä korostui pyyteeton toimeliaisuus ryyditettynä reippaalla ripauksella huumoria. Hän tarttui tarmolla annettuihin tehtäviin sekä edisti ja kehitti toimintaa oma-aloitteisesti. Tämä konkretisoitui muun muassa kalustona, jolla täydennettiin jakoluetteloiden puutteita leireillä ja harjoituksissa. Niissä asemaansa korostamaton upseeri voitiin nähdä yhtä lailla muodon edessä kuin niputamassa pakkastakkeja varustekontilla.

Itsensä likoon laittaminen ja luovat ratkaisut konkretisoituivat siviilipuolen ammateissakin. Niistä mainittakoon liikenneluvallinen helikopterilentäjä, järjestyksenvalvoja ja puissa moottorisahoineen kiipeilevä metsuri. Näihin antoi hyvät edellytykset menestyksenkäs tausta kansallisen tason voimailijana. Kova fysiikka herätti ihmetystä jo kouluaikoina, kun yksi oppilaista kiskoi itsensä voimisteluköyttä pitkin katon rajaan pelkillä käsivoimillaan jalat tiukasti kulmanojassa.

Tavanomaista laajempi maailmankäsitys oli peruja lapsuusperheen Australian ajoilta ja aikuisiältä rakennusalan yrittäjänä Saksassa.

Maanpuolustustyö jatkui, vaikka asevelvollisuusikä ylittyi ja syöpäsairaus rankkoine hoitojaksoineen verotti jaksamista yhä enemmän. Jake vaikutti silti erityisesti kolmosjoukkueen tukena ja vielä viimeisinä vuosinaan liikuntasuoritusten kannustavana kuntotestaajana.

Kapteeni Parikka siunattiin haudan lepoon Heinolan pitäjän kirkossa. Pyynnöstä tilaisuuteen asetettiin Päijät-Hämeen maakuntakomppanian osasto, joka muodosti vartion arkulle tilaisuuden ajaksi ja kunniakujan hautajaissaatolle. Viimeisen leposijansa isänmaan ystävä sai lähelle sodissa 1939–1945 kaatuneiden sankarihautoja.

Teksti: Marko Taavila

Kapteeni Jarmo Parikka 5.3.1959 – 27.4.2022.

VARMISTIN 2022

© Päijät-Hämeen Maakuntakomppania